

Arrest

nr. 344 265 van 3 april 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. STANDAERT
Diksmuidse Heerweg 126
8200 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van tot weigering van verblijf van de Minister van Asiel en Migratie van 26 september 2025 meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 5 november 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat E. STANDAERT en van advocaat M. DUBOIS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 18 mei 2022 een eerste aanvraag in van een verklaring van inschrijving als houder van toereikende bestaansmiddelen (bijlage 19). Hij werd op 27 oktober 2022, n.a.v. een Europees aanhoudingsbevel door de Nederlandse autoriteiten voor vervaardiging, bezit en verspreiden van kinderpornografie en verkrachting, van zijn vrijheid beroofd in de gevangenis van Hasselt.

1.2. Verzoeker werd op 4 november 2022 vrijgesteld met het oog op uitlevering aan de Nederlandse instanties. De verwerende partij weigerde verzoeker op 16 november 2022, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker diende op 24 oktober 2024 een tweede aanvraag in van een verklaring van inschrijving als houder van toereikende bestaansmiddelen (bijlage 19). Hij deed hiervan op 15 januari 2025 afstand. Hij diende

diezelfde dag een derde aanvraag in van een verklaring van inschrijving als houder van toereikende bestaansmiddelen (bijlage 19).

1.3. Op 26 september 2025 werd een beslissing genomen tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten, onder een bijlage 20, het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die als volgt luidt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving die op 15.01.2025 werd ingediend door: Naam : L., L. P. R., Nationaliteit: Nederland, Geboortedatum : [...]10.1972, Geboorteplaats Uden, Identificatienummer in het Rijksregister: [...], verblijvende te [...]

om de volgende reden geweigerd:

Bevindt zich niet in de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie:

Betrokkene diende op 15.01.2025 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer (art. 40 §4, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980). Als staving voor zijn aanvraag legde betrokkene een aantal bewijzen voor : een arbeidsovereenkomst van MIDES NV (onbepaalde duur- voltijds) en twee loonstroken (maart en april 2025).

Uit informatie ontvangen van de Nederlandse autoriteiten op 06.05.2025 kon blijken dat betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan verkrachting van minderjarige beneden de 12 jaar (overeenkomstig art. 244 en art. 248/2 van het Nederlandse Wetboek van strafrecht), strafbare feiten heeft gepleegd i.v.m. kinderpornografie of aanstootgevende afbeeldingen van minderjarigen en aanranding van minderjarigen beneden de 16 jaar en dit tussen juli 2017 en september 2021 (overeenkomstig artt. 240B/1 en 240B/2 en art. 244 en art. 248/2 van het Nederlandse Wetboek van strafrecht). Betrokkene werd veroordeeld tot 36 maanden gevangenisstraf (23.05.2023) met probatieduur van drie jaar, een opschorting – gedeeltelijk uitstel van straf/maatregel met proeftijd/toezicht 12 maanden. De einddatum van de opschorting werd gezet op 05.10.2027.

Betrokkene werd op 27.10.2022 onder aanhoudingsmandaat met oog op uitlevering aan Nederland opgesloten in de gevangenis Hasselt Nieuw n.a.v. een Europees aanhoudingsbevel (overeenkomstig de wet van 19.12.2003 betreffende het Europees aanhoudingsbevel) uitgevaardigd door Nederland. Op 04.11.2022 werd betrokkene in vrijheid gesteld met oog op zijn uitlevering naar Nederland. Dit tengevolge van de gepleegde feiten tussen juli 2017 en september 2021. Dergelijke feiten zijn insgelijks strafbaar in België ingevolge art. 417 van het Strafwetboek met betrekking tot het seksueel strafrecht.

Er kan eveneens uit de informatie afgeleid worden dat betrokkene onderworpen is aan een proeftijd/toezicht. Het is bijgevolg niet onredelijk te stellen dat, gezien het plegen van de feiten zich over een langer periode hebben uitgestrekt, er een groot gevaar op recidive bestaat. De kans op recidive en nieuwe schendingen van de openbare orde is bijgevolg reeël, vandaar dat zijn aanvraag van verklaring tot inschrijving geweigerd wordt. De weigering van het verblijfsrecht dient derhalve beschouwd te worden als een noodzakelijke beschermingsmaatregel van de orde en ter voorkoming van het plegen van strafbare feiten, daar het gedrag van betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De persoonlijke belangen van betrokkene wegen niet op tegen het belang van de maatschappij in het algemeen.

Krachtens art. 43 § 2 van de wet van 15.12.1980 houdt deze beslissing ook rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins-en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. Zo is de duur van zijn verblijf in België niet van die aard dat hij elke binding met zijn land van oorsprong zou verliezen.

Overigens bevat het dossier ook geen indicaties dat zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn sociale en culturele integratie, zijn gezins-en economische situatie in het Rijk een mogelijk obstakel zijn of een zodanig groot belang vertegenwoordigen voor betrokkene waardoor hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.

Gezien bovenstaande vaststellingen, het ernstige karakter van de feiten veroordeeld is, is het redelijk te stellen dat de bedreiging voor de openbare orde nog actueel is. Bijgevolg kan er geconcludeerd worden dat overeenkomstig art. 43 § 1, 2° van de wet van 15.12.1980 het verblijfsrecht langer dan 3 maanden als burger van de Unie geweigerd wordt om redenen van openbare orde.

Er wordt in artikel 42 §1, alinea 1 van de wet van 15.12.1980 voorzien dat het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van de aanvraag wordt erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden die zich in de voorwaarden bevinden. Deze termijn kan echter geen toepassing vinden indien de betrokkene niet aan noodzakelijke voorwaarden voldoet, in het kader van de ingediende aanvraag.

Deze beslissing kan na het verstrijken van de beroepstermijn of bij een eventueel beroep, na uitspraak waarbij het beroep wordt afgewezen, gevolgd worden door een verwijderingsmaatregel."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij in de synthesememorie uiteenzet als volgt:

"II.3 Middelen

- *Schending van artikel 40, 54, van de Vreemdelingenwet (wet van 15.12.1980)*
- *Schending van art. 43, 51, 2° van de Vreemdelingenwet en artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG*
- *Schending van artikel 43, 52 van de Vreemdelingenwet en artikel 27, lid 2 Richtlijn 2004/38/EG*
- *Schending van het hoorrecht (art. 62 Vreemdelingenwet en art. 41, lid 2, Handvest van de Grondrechten van de EU)*
- *Schending van de motiveringsplicht (art. 62 Vreemdelingenwet en art. 149 van de Grondwet)*
- *Juncto de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel alsook het gelijkheidsbeginsel en algemene beginselen van behoorlijk bestuur.*

11.3.1 Eerste middel: schending van artikel 43, 41, 2° Vreemdel en artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG

11. Artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG geeft meer duiding over het criterium van 'openbare orde of openbare veiligheid':

"De om redenen van openbare orde of openbare veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het gedrag van betrokkene.

Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.

Om te beoordelen of de betrokkene een gevaar vormt voor de openbare orde of de openbare veiligheid kan het gastland, wanneer het zulks onontbeerlijk acht, bij de afgifte van de verklaring van inschrijving - of, bij ontbreken van een inschrijvingssysteem, uiterlijk drie maanden na de datum van binnenkomst van de betrokkene op zijn grondgebied of na de in artikel 5, lid 5, bedoelde mededeling van aanwezigheid op het grondgebied, dan wel bij de afgifte van de verblijfskaart -, de lidstaat van oorsprong en eventueel andere lidstaten, verzoeken om mededeling van politieke gegevens betreffende betrokkene.

Deze raadpleging mag geen systematisch karakter dragen. De geraadpleegde lidstaat antwoordt binnen twee maanden."

12. Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie mag een maatregel op basis van openbare orde slechts worden genomen indien het persoonlijk gedrag van de betrokkene een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving.

Het Hof van Justitie oordeelde eerder dat zelfs bij zeer ernstige zedenfeiten, een verwijderingsmaatregel niet automatisch gerechtvaardigd is.

"Het staat aan de verwijzende rechter om dit na te gaan aan de hand van een individueel onderzoek van het concrete geval dat bij hem aanhangig is.

Dat de verwijzende rechter aan de hand van de waarden die eigen zijn aan de rechtsorde van de lidstaat waaronder hij valt, eventueel tot de vaststelling komt dat strafbare feiten als die welke door I. zijn gepleegd een rechtstreekse bedreiging kunnen vormen voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking, hoeft niet noodzakelijk tot de verwijdering van de betrokken persoon te leiden.

Artikel 27, lid 2, tweede alinea, van richtlijn 2004/38 stelt immers als voorwaarde voor een verwijderingsmaatregel dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt. In de regel vereist deze vaststelling dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Hieraan dient te worden toegevoegd dat, wanneer een maatregel tot verwijdering van het grondgebied wordt gelast bij wijze van straf of bijkomende straf naast een vrijheidsstraf, maar ten uitvoer wordt gelegd meer dan twee jaar na de uitvaardiging ervan, de lidstaat volgens artikel 33, lid 2, van richtlijn 2004/38 moet nagaan of zich een actuele en werkelijke bedreiging van de openbare orde of de openbare veiligheid voordoet, en de eventueel sedert het tijdstip waarop het besluit tot verwijdering werd genomen opgetreden wijzigingen in materiële zin in de omstandigheden moet beoordelen."

13. Er moet aldus steeds een individuele, concrete en actuele toetsing gebeuren, waarbij rekening moet worden gehouden met het verloop sinds de feiten, het gedrag na de veroordeling en de opgelegde maatregelen.

De bestreden beslissing baseert zich louter op oude strafbare feiten, gepleegd tussen 2017 - 2021 en een afgesloten gerechtelijke procedure, zonder enig concreet element aan te halen waaruit blijkt dat verzoeker thans nog een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde in België.

Nochtans bepaalt artikel 27 van Richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk dat strafrechtelijke veroordelingen als zodanig geen grond kunnen vormen voor een maatregel van openbare orde.

Verweerster stelt dat er sprake zou zijn van een "actuele bedreiging", doch deze stelling blijft louter speculatief en wordt op geen enkele wijze gestaafd door recente of concrete gedragingen van verzoeker.

14. Ten eerste werd verzoeker in vrijheid gesteld en door de strafrechter slechts deels voorwaardelijk gestraft, met oplegging van strikte probatievoorwaarden. Daarmee oordeelde de bevoegde Nederlandse strafrechter dat het risico op herhaling beheersbaar was binnen een kader van toezicht en begeleiding, en niet dermate actueel of ernstig dat een volledig effectieve straf of voortgezette vrijheidsbeneming aangewezen was.

Indien verzoeker daadwerkelijk een actueel en onbeheersbaar gevaar zou hebben gevormd, zou een dergelijke invrijheidstelling en voorwaardelijke straf niet zijn toegekend.

15. Ten tweede is verzoeker niet gehoord door de Belgische autoriteiten die uiteindelijk beslisten tot een zeer ingrijpende verwijderingsmaatregel.

Er vond aldus geen forensisch deskundigenonderzoek plaats op basis waarvan ze op onderbouwde manier kunnen stellen dat er een actueel en ernstig risico is. Er wordt louter verwezen naar het bestaan van de Nederlandse veroordeling en de erin opgenomen ernstige zedenfeiten.

Verzoeker legt de volgende deskundigenverslagen voor waaruit blijkt dat het recidiverisico als 'laag-matig' en 'gemiddeld' kan worden ingeschat:

"Uit de delictanalyse blijkt dat verzoeker gedurende een lange periode intensief en structureel heeft meegewerkt aan de behandeling. Hij werd wekelijks gezien en gaf, naar vermogen, openheid over zijn gedachten en gevoelens in verband met het delictgedrag.

De behandelend psycholoog stelt vast dat verzoeker geen pedo-seksuele fantasieën rapporteert en geen seksuele opwindning heeft ervaren, noch bij het bekijken van beeldmateriaal, noch bij het gepleegde hands-on delictgedrag. Seksualiteit werd door verzoeker steeds als bijkomstig ervaren.

De delictanalyse benoemt aanwezige risicofactoren, zoals tunnelvisie en dwangmatig gedrag, maar stelt tegelijk vast dat deze factoren beheersbaar zijn binnen een kader van externe begrenzing, toezicht en begeleiding.

Op basis van de delictanalyse en de professionele risicobeoordeling wordt het risico op recidive bij verzoeker ingeschat als laag tot matig. Deze inschatting rechtvaardigt verdere begeleiding en toezicht, maar ondersteunt niet de conclusie dat verzoeker een actuele en onbeheersbare bedreiging vormt voor de openbare orde.

(Stuk 2: delictanalyse door psycholoog M. P., eigen onderlijning)

"De combinatie van historische en dynamische risicofactoren plaatst de heer L. in het gestandaardiseerde Risico Level III, omschreven als een gemiddeld risico voor een seksueel delict. Plegers in level III worden beschouwd als gemiddeld risico.

Ze hebben vaak meerdere criminogene behoeften - variërend in ernst - op psychologische, interpersoonlijke en levensdomeinen. Deze behoeften vormen waarschijnlijk een belemmering voor het effectief benutten van beschikbare prosociale middelen en sterke punten.

Het percentage seksuele recidive voor personen in level I is over het algemeen gelijk aan het gemiddelde percentage in de totale populatie van zedendelinquenten: ongeveer 8% over een periode van 5 jaar. Verwacht wordt dat ongeveer de helft van de personen in level III na voldoende behandeling of positieve levensveranderingen binnen een jaar of twee zal overgaan naar level II, beneden-gemiddeld risico. Allen zullen uiteindelijk overgaan naar level II of Level I als ze 10 tot 15 jaar delict vrij in de samenleving verblijven."
(Risicotaxatieverslag d.d. 12.12.2025 door psycholoog - seksuoloog N. S.)

Door deze recente, gespecialiseerde en gemotiveerde delictanalyse en risicotaxatie niet in aanmerking te nemen, en zonder bijkomende actuele gedragingen toch te besluiten tot een werkelijke en actuele bedreiging van de openbare orde, miskent verweerder de vereisten van artikel 27 van Richtlijn 2004/1381EG.

16. Ten derde betwist verzoeker absoluut niet dat de feiten ernstig zijn, hij begreep de opgelegde straf en heeft de periode in detentie nuttig ingezet om na te denken over wat er is gebeurd, hoe het zover is kunnen komen én hoe hij aan zichzelf kan werken.

Bovendien is het belangrijk om op te merken dat verzoeker de feiten heeft erkend en er wel degelijk sprake is van oprecht schuldbesef. Dit heeft meegespeeld in de reden waarom de Nederlandse rechtbank verzoeker niet veroordeelde tot een volledig effectieve straf maar ruimte liet voor reclassering en een proeftermijn bepaalde.

17. Ten vierde heeft verzoeker zijn verantwoordelijkheid opgenomen en zijn periode in detentie in de Nederlandse en Belgische gevangenis zo zinvol mogelijk doorlopen.

Er waren geen incidenten in de gevangenis en verzoeker heeft de nodige initiatieven genomen om al tijdens zijn periode in detentie psychosociale en psychiatrische begeleiding te volgen.

In de gevangenis was er op wekelijkse basis therapie, waarbij verzoeker open was over zijn gedachten, gevoelens en de gepleegde feiten.

Verzoeker heeft na zijn detentie de therapie verdergezet waarbij hij momenteel in behandeling is bij N. S., die het volgende attesteerde op 30.10.2025:

"De heer L. is sinds 20 augustus 2025 gestart met gesprekken bij N. S., GZ-psycholoog en Seksuoloog (i.o.t registratie N.) binnen R. van A. (forensisch FACT-team). Er hebben een tweetal gesprekken ter kennismaking plaatsgevonden en hierna is gestart met uitgebreide afspraken om middels dossierstudie en interview de Static/Stable/Acute (risicotaxatie instrument) opnieuw af te nemen. Volgende week, 6 november, staat een terugkoppeling van de taxatie gepland. De uitkomst van de taxatie is ten tijde van dit schrijven nog niet bekend. Indien nodig zal de behandeling (verder) worden toegespitst op de risicofactoren.

Er wordt gewerkt vanuit de What Works principes (RNR, risico gestuurd) en vanuit het Good Lives Model (gericht op het inrichten van een waardevol leven). Vanuit laatstgenoemde visie is met client afgesproken te gaan werken aan het 'Positief Levensplan', een module om zicht te krijgen op een prosociale invulling van

diverse levensgebieden. Cliënt is tot op heden op al zijn behandelafspraken verschenen en heeft zich tijdens de gesprekken actief ingezet om zijn binnenwereld te delen en de vragen van therapeut te beantwoorden. Hoewel cliënt van mening is dat hij niet meer zal recidiveren en geen verdere behandeling behoeft, is hij trouw aanwezig op zijn afspraken en is hij bereid om indicatiestelling door de therapeut te volgen."

(Stuk 4: mail N. S. d.d. 30j02025)

De psychologe legde dit nog verder uit als volgt:

"De scoring is in de nieuwe versie toch anders, eigenlijk vooral de betekenis van de score en uitleg van de categorieën. Er wordt nu bijvoorbeeld gesproken over gestandaardiseerde risico-levels ipv labels (laag etc). Op basis van deze nieuwe handreiking is je static (score 1) level III gemiddeld risico en stable (score 9) matig niveau van criminogene behoeften. In plaats van laag en matig, wat combineerde tot label laag.

De gecombineerde score leidt dan nu tot level III (gemiddeld). De percentages die erbij horen zijn ongeveer gelijk als wat ik je eerder heb gecommuniceerd."

(Stuk 9 - Mail d.d. 07.11.2025 - N. S.)

Hij volgt de therapie met verve, alle verslagen zijn positief en verzoeker laat zich op regelmatige basis begeleiden door een therapeut om de feiten te bespreken, eventuele moeilijkheden in het dagelijkse leven samen aan te pakken en stilte staan bij de gevolgen voor de slachtoffers.

Het feit dat hij een intensieve begeleiding volgt vermindert het 'al als laag-matig omschreven recidiverisico' tot een minimum.

Bovendien attesteert de reclassering assistent uitdrukkelijk dat verzoeker "afsprakentrouw is en zijn medewerking verleent aan de opgelegde bijzondere voorwaarden." Dit is een recent attest van 22.10.2025 en geeft dus een actueel zicht op verzoeker zijn houding tijdens de 'proeftijd'. (stuk 5)

18. Ten vijfde heeft verzoeker een totaal contactverbod met minderjarigen, dat hij strikt naleeft. De enige toegelaten uitzondering daarop is het contact met zijn eigen kinderen, dat op vandaag voorlopig enkel digitaal is (videobellen, etc.) met toezicht van zijn ex-echtgenoot (en moeder van de gemeenschappelijke kinderen).

19. Ten zesde zin er geen nieuwe feiten gepleegd, niet op Nederlands, Belgisch grondgebied of op het grondgebied van een andere staat. Verzoeker is niet gekend in enig nieuw strafonderzoek. Er zijn evenmin bijkomende veroordelingen.

Verweerster bewijst aldus niet dat er sprake is van een actueel en reëel gevaar voor de Belgische openbare orde.

Door zich te beperken tot een louter retrospectieve beoordeling van vroegere feiten en door geen - of minstens onvoldoende - rekening te houden met het actuele delictsvrije gedrag, de invrijheidstelling, de risico-inschatting door deskundigen en de lopende positieve begeleiding van verzoeker, handelt verzoeker in strijd met artikel 27 van Richtlijn 2004/838/EG en artikel 43, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Er is aldus geen sprake van een 'werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de Belgische burgers. Er mag geen oneigenlijk gebruik zijn van de openbare orde – grond."

3.2. Verzoeker diende op 15 januari 2025 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer op grond van artikel 40 § 4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing weigert die aanvraag op grond van artikel 43 § 1, 2°, van de vreemdelingenwet, om redenen van openbare orde.

Verzoeker voert de schending aan van artikel 43 §1, 2°, van de vreemdelingenwet en artikel 27 van de Richtlijn 2004/38/EG. Hij betoogt dat de bestreden beslissing het actueel karakter van het gevaar voor de openbare orde uitsluitend baseert op feiten uit de periode 2017-2021, zonder daarbij rekening te houden met verzoekers gedrag na de veroordeling, de strafuitvoeringsmodaliteiten en het oordeel van deskundigen over het recidiverisico.

De verwerende partij repliceert dat de ernst en de aard van de bewezen feiten op zichzelf volstaan om een actuele bedreiging voor de openbare orde vast te stellen, en dat verzoeker geen stukken voorlegt met betrekking tot het door hem ingeroepen lage recidive-oordeel.

Artikel 45 § 2, van de vreemdelingenwet, dat artikel 27 lid 2, van de Richtlijn 2004/38/EG omzet, bepaalt dat beslissingen waarbij het verblijfsrecht van een burger van de Unie wordt geweigerd om redenen van

openbare orde uitsluitend gebaseerd mogen zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen volstaan hiertoe op zich niet. Het gedrag van de betrokkene moet een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die losstaan van het individuele geval of met algemene preventieve redenen verband houden, mogen niet worden aangevoerd.

De bestreden beslissing stelt vast dat de verzoeker bij vonnis van 23 mei 2023 door de Nederlandse rechter werd veroordeeld wegens verkrachting van minderjarigen beneden de twaalf jaar, vervaardiging en bezit van kinderpornografie, en aanranding van minderjarigen beneden de zestien jaar, feiten gepleegd tussen juli 2017 en september 2021.

Overeenkomstig vaste rechtspraak van het Hof van Justitie veronderstelt de vaststelling van een actuele bedreiging van de openbare orde in de regel dat bij de betrokkene een neiging bestaat om het gewraakte gedrag in de toekomst voort te zetten. Het is evenwel ook mogelijk dat het enkele feit van het voorafgaand gedrag volstaat om aan de voorwaarden voor een dergelijke bedreiging te voldoen, zonder dat een toekomstige neiging afzonderlijk wordt aangetoond (HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, *Bouchereau*, punt 29).

In het arrest "*P.I.*" van 22 mei 2012 (C-348/09) heeft het Hof dit beginsel bevestigd en verduidelijkt dat seksuele misdrijven tegen minderjarigen, gelet op artikel 83 lid 1, van het VWEU dat seksuele uitbuiting van kinderen erkent als een categorie van bijzonder ernstige criminaliteit die de fundamentele van de samenleving raakt, in beginsel een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kunnen vormen, ook bij afwezigheid van nieuwe feiten. Het staat aan de nationale autoriteiten en aan de nationale rechterlijke instanties om in elk afzonderlijk geval daarover te oordelen (*Bouchereau*, punt 30).

Het Hof heeft in het arrest "*P.I.*" evenwel ook verklaard dat een verwijderingsmaatregel slechts kan worden genomen wanneer het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt, en dat deze vaststelling in de regel vereist dat de betrokkene een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (*P.I.*, punten 30 en 34). Bovendien volgt uit artikel 33 lid 2, van de Richtlijn 2004/38/EG, waarnaar het Hof in punt 31 van het arrest "*P.I.*" uitdrukkelijk verwijst, dat wanneer een maatregel meer dan twee jaar na de feiten ten uitvoer wordt gelegd, de lidstaat moet nagaan of zich nog een actuele en werkelijke bedreiging van de openbare orde voordoet, en de sedertdien opgetreden wijzigingen in materiële zin in de omstandigheden moet beoordelen.

De feiten in het onderhavige dossier dateren van de periode 2017-2021. De bestreden beslissing dateert van mei 2025. Tussen de feiten en de beslissing zijn minimaal vier jaar verstreken. Naar analogie van wat het Hof stelde in het arrest "*P.I.*", is de Raad van oordeel dat een actualiteitstoets *in casu* vereist was.

De bestreden beslissing stelt de actuele bedreiging vast op grond van de aard en herhaling van de feiten en leidt daaruit af dat, nu de feiten zich over een langere periode hebben uitgestrekt, een groot gevaar op recidive bestaat. Vervolgens verbindt de beslissing daaraan de omstandigheid dat verzoeker aan een proeftijdtoezicht is onderworpen. De Raad volgt echter niet waar de bestreden beslissing de proeftijdsituatie als bevestiging lijkt te zien van de actuele dreiging. De rechtspraak van het Hof van Justitie leidt uit het bestaan van strafuitvoeringsmodaliteiten veeleer het tegendeel af. Het Hof heeft in het arrest "*Rendón Marín*" van 13 september 2016 (C-165/14, punt 65) beklemtoond dat aan de voorwaarde van een actuele bedreiging in beginsel moet zijn voldaan op het tijdstip waarop de betrokken maatregel wordt genomen, en stelde vast dat dit niet het geval is wanneer de opgelegde straf was opgeschort en niet ten uitvoer was gelegd. In het onderhavige geval is een deel van de straf effectief uitgezeten en staat verzoeker onder proeftijdtoezicht, zodat de situatie niet volledig gelijk is aan de situatie die in "*Rendón Marín*" aan de orde was. Evenwel blijkt in de huidige zaak de Nederlandse strafrechter bewust te hebben gekozen voor een gedeeltelijk voorwaardelijk regime met reclasseringstoezicht. De rechter lijkt aldus te hebben geoordeeld dat het resterende risico beheersbaar is mits begeleiding en toezicht. De bestreden beslissing haalt de proeftijdsituatie aan maar trekt er de tegenovergestelde conclusie uit, zonder te motiveren waarom het toezichtskader dat de strafrechter instelde eerder een aanwijzing van aanhoudend gevaar dan van beheersbaarheid is.

De bestreden beslissing heeft de Nederlandse autoriteiten geraadpleegd met betrekking tot de gerechtelijke antecedenten van verzoeker. Uit het administratief dossier blijkt niet dat daarbij ook informatie werd ingewonnen over de inhoud van de probatievoorwaarden, de stand van de reclasseringsoپvolgning of het deskundigenoordeel over het recidiverisico, hoewel die gegevens rechtstreeks relevant zijn voor de actualiteitstoets.

De verwerende partij heeft in de nota met opmerkingen aangevoerd dat verzoeker het door hem ingeroepen lage recidive-oordeel niet aantoonde. In de synthesememorie legt verzoeker een therapie-attest en een reclasseringsattest voor. Deze stukken vormen een antwoord op het verweer en worden dan ook aangenomen. Uit deze stukken blijkt dat verzoeker reeds op het ogenblik van de bestreden beslissing onder

actief therapeutisch en reclasseringstoezicht stond, dat hij zijn afspraken nakomt en dat de betrokken deskundigen het recidiverisico als beheersbaar beschouwen binnen een kader van begeleiding en toezicht.

Aldus blijkt dat de bestreden beslissing niet op basis van de concrete elementen van de zaak is overgegaan tot een actualiteitstoets. Het gevaar voor de openbare orde wordt enkel gebaseerd op een algemene verwijzing naar het Nederlandse strafvonnis, de kwalificatie van de feiten en een algemene verwijzing naar de periode waarin deze zich hebben afgepeeld. Evenmin blijkt dat er rekening werd gehouden met de strafuitvoeringsmodaliteiten. De verzoeker maakt in die mate een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel *iuncto* artikel 43 van de vreemdelingenwet aannemelijk.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van de Minister van Asiel en Migratie van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 26 september 2025 wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT